

Arrest

nr. 350 613 van 17 juli 2026
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. VANDECASTEELE
Noordstraat 7
8530 HARELBEKE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 2 juli 2026 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 juni 2026.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen over het taalgebruik, vervat in boek 3 van de wet betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: "RvV-wet").

Gelet op artikel 2.28 van de RvV-wet, wordt het beroep behandeld in de urgente procedure.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 juli 2026 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 juli 2026.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. ESHAGHZEY, die *loco* advocaat A. VANDECASTEELE verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Marokkaanse nationaliteit te bezitten, etnisch Arabier en soennitisch moslim te zijn. U weet niet wanneer en waar u geboren bent, maar leefde in Al Hoceima, Casablanca, Nador en Tangher.

In Marokko kende u problemen met uw vader. Hij hertrouwde meerdere malen waardoor er problemen ontstonden. Bovendien werkte hij samen met bendes die betrokken zijn bij mensen-, drugs – en wapenhandel. Uw vader stuurde deze bende op u af om u na een conflict te bedreigen, maar u wenst hierover niet verder uit te weiden omdat u stelt dat dit vertrouwelijk is.

De dochter van een familie die geconnecteerd zijn aan uw vader wilde met u huwen. U wilde dit niet, waarna mensen u ontvoerden en naar een bos brachten waar u werd bedreigd dat u moest huwen. U stemde in waarna u werd vrijgelaten en Marokko verliet.

Uw moeder stierf door deze problematiek met uw vader aan een hartstilstand.

U weet het niet zeker, maar u verliet Marokko een eerste maal in 2018. U keerde terug naar uw land van herkomst om uw problemen opnieuw op te lossen, maar zag dat de situatie met uw vader nog steeds hetzelfde was. U verliet Marokko opnieuw in 2018 en reisde via Griekenland, Oostenrijk, Zwitserland en Italië naar België. U denkt dat u in 2019 aankwam in België.

Tussen 2023 en 2026 verbleef u verschillende keren in de gevangenis wegens strafbare feiten. Sinds 8 mei 2026 werd u vastgehouden met oog op verwijdering. Op 18 mei 2026 werd u vanuit de gevangenis overgebracht naar het gesloten centrum 127 bis. Uw repatriërvlucht stond gepland op 19 mei 2026. Op 20 mei 2026 diende u een verzoek om internationale bescherming in. Bij een terugkeer naar Marokko vreest u problemen te hebben met uw vader.

Ter ondersteuning van uw verzoek legde u geen documenten neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, evenals dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen identificeren.

U gaf bij aanvang van het persoonlijk onderhoud aan zich goed te voelen (CGVS, p. 2). Desondanks zei u zich draaierig te voelen, u weinig at en had u het gevoel dat u elk moment op de grond kon vallen (CGVS, p. 2-3). U zei eenmaal naar een dokter te zijn gebracht die bloedstalen afnam (CGVS, p. 2). Het belang van het bezorgen van deze medische stukken werd u meerdere malen benadrukt, maar u liet na dit te doen waardoor uw beweerde medische toestand niets meer is dan een blote bewering die u niet aantoonst (CGVS, p. 2, 12, 14).

Hoe dan ook blijkt nergens uit het persoonlijk onderhoud dat u niet in staat was om deel te nemen. U antwoordde op de vragen, er werden pauzes aangeboden indien u dat wenste waarna u aangaf dat het oké was om verder te gaan (CGVS, p. 2, 3, 10).

Daarnaast zou u een probleem hebben aan uw linkeroor waardoor u niet goed hoort. Er werd benadrukt dat u steeds een sein moest geven indien u iets niet zou hebben verstaan waarna de vraag herhaald zou worden (CGVS, p. 3). Dit werd dan ook gedaan (CGVS, p. 13).

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Gelet op wat voorafgaat, is het Commissariaat-generaal van oordeel dat uw verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld kan worden onder toepassing van artikel 57/6/1, § 1 voor versnelde procedures van de Vreemdelingenwet.

Bij KB van 3 december 2025 werd Marokko vastgesteld als veilig land van herkomst. Het feit dat u afkomstig bent uit een veilig land van herkomst, rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

Na nader onderzoek van de door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratieve dossier, stelt het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) vast dat u de status van vluchteling niet kan worden toegekend, noch de status van subsidiaire bescherming.

Bij de aanvang van uw persoonlijk onderhoud en meerdere keren tijdens het interview werd u gewezen op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust, met name dat u de volledige waarheid dient te vertellen en zoveel mogelijk informatie moet geven (CGVS, p. 3), echter blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Vooreerst legde u zelf geen enkel document neer ter staving van uw identiteit. Tijdens het invullen van de vragenlijst van het CGVS (Vragenlijst CGVS dd. 28 mei 2026, p. 1), werd u nochtans nadrukkelijk gewezen op het belang van deze documenten. Hoewel de Marokkaanse autoriteiten u blijkens de stukken in uw dossier reeds identificeerden en uw identiteit hier niet noodzakelijk ter discussie staat, is het opmerkelijk dat u zelf geen originele identiteitsstukken kunt voorleggen. Deze kunnen nochtans van belang zijn, bijvoorbeeld voor de inschatting van het ogenblik van uw vertrek uit Marokko of voor de plaatsbepaling van woonst en of geboorte in Marokko. Gevraagd naar uw identiteitskaart stelde u dat u deze nooit gehad heeft, u zou liever eentje van België of een ander land bezitten (CGVS, p. 5). Dit betreft echter louter een blote bewering. Wel zou u een paspoort hebben gehad, maar deze heeft u niet meer aangezien u deze verscheurde in Spanje (CGVS, p. 6). U zou deze nooit hebben gebruikt, maar kan dit op geen enkele manier aantonen hetgeen de geloofwaardigheid van uw relaas niet ten goede komt (CGVS, p. 6). Dat u eveneens niet weet wanneer en waar u geboren bent is weinig ernstig te noemen (CGVS, p. 6-7). Van iemand die de bescherming van de Belgische autoriteiten inroept kan verwacht worden dat hij op zijn minst ernstige pogingen onderneemt om zijn verzoek om internationale bescherming en identiteit te staven. De desinteresse die u hebt tentoongespreid, te meer u reeds even in België verblijft (infra), ondermijnt uw geloofwaardigheid dan ook ernstig. Het ontbreken van een origineel identiteitsbewijs ondermijnt uw geloofwaardigheid ernstig daar u het CGVS geen duidelijk zicht geeft op wie u bent en waar u vandaan komt.

Naast het gebrek aan staving van uw identiteit, probeerde u de Belgische (asiel)instanties eerder te misleiden door verschillende persoonsgegevens op te geven (zie administratief dossier DVZ, beslissing tot het vasthouden in welbepaalde plaats, 21 mei 2026). Tijdens het persoonlijk onderhoud gaf u echter aan dat u nooit een andere naam had opgegeven (CGVS, p. 6). Geconfronteerd met de inhoud van uw administratief dossier bleef u aanhouden dat u steeds uw eigen naam had opgegeven (CGVS, p. 6). Het louter ontkennen van eerdere vaststellingen kan deze tegenstrijdigheid niet uitklaren, hetgeen uw geloofwaardigheid andermaal ondergraaft.

Ten tweede biedt u geen duidelijk zicht op uw reisweg. Zo verklaarde u bij DVZ Marokko te hebben verlaten toen u 15 jaar oud was, wat overeenkomt met 2009 rekening houdend met uw opgegeven geboortedatum (Verklaring DVZ, 28 mei 2026, vraag 10). Tijdens uw persoonlijk onderhoud verklaarde u echter Marokko te hebben verlaten in 2018 en u toen 20 of 21 jaar oud was (CGVS, p. 8). Hiermee geconfronteerd kon u geen verklaring bieden voor deze tegenstrijdigheid (CGVS, p. 20). Dergelijke gebrekkige verklaringen doen dan ook vermoeden dat u op een andere manier en wellicht ander moment zou hebben gereisd, dan u beweert.

Ten derde diende u pas laatijdig een verzoek om internationale bescherming in. Zo beweerde u reeds in 2019 te zijn aangekomen in België, maar diende u pas op 20 mei 2026 een asielaanvraag in (CGVS, p. 12). Hiermee geconfronteerd zei u dat u vanuit de gevangenis naar het gesloten centrum werd gebracht en u niet wist wat u overkwam waardoor u asiel aanvraagde (CGVS, p. 13). Een dergelijke houding kan maar moeilijk in overeenstemming worden gebracht met het hebben van een vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van Subsidiäre Bescherming. Van een verzoeker om internationale bescherming kan immers redelijkerwijs worden verwacht dat hij zich zo snel mogelijk zou wenden tot de bevoegde autoriteiten om aldus internationale bescherming voor diezelfde vrees te krijgen. Van iemand die beweert zo'n vrees te hebben en stelt daarom zijn land te zijn ontvlucht, kan redelijkerwijs verwacht worden dat hij zo snel mogelijk en althans binnen een redelijke termijn deze beschermingsmodaliteiten aangrijpt. Bovenstaande laatijdigheid wijst er op dat dergelijke internationale bescherming voor u nooit een prioriteit is gebleken. Het heeft er dan ook alle schijn van weg dat u alle mogelijke middelen aanwendt om in België te kunnen blijven, meer dan dat u een oprechte vraag indiende tot het verkrijgen van internationale bescherming.

Ten vierde weigerde u meer informatie te geven over de situatie met uw vader waardoor u de medewerkingsplicht die op uw schouders rust niet nakomt. Meermaals gevraagd om uw asielmotieven uiteen te zetten zei u dat u alles al heeft verteld en u eerst pas bewijzen wil neerleggen voor u hierover wil praten en u de kinderen van uw zus en broer in gevaar zou brengen (CGVS, p. 2, 5, 13-14). U werd meerdere malen gewezen op de medewerkingsplicht, de vertrouwelijkheid van het gesprek en het gegeven dat u beweerde sinds 2019 in België te verblijven waardoor u genoeg tijd had om de bewijzen te verzamelen (CGVS, p. 13-14). Uiteindelijk besloot u enkel te verklaren dat u door de problemen met uw vader en het overlijden van uw moeder Marokko verliet en u hierdoor niet kan terugkeren (CGVS, p. 14).

Hierna werd meerdere keren gevraagd om in detail en concreet de problematiek met uw vader uiteen te zetten, maar bleef u bijzonder vaag en oppervlakkig (CGVS, p. 14-15). Gevraagd om deze problemen te concretiseren gaf u aan dat er dingen geheim zijn waarover u niet kon spreken (CGVS, p. 15). Gevraagd naar de reden hiervoor gaf u aan enkel te willen spreken zodra u de bewijzen heeft, hetgeen zoals hierboven aangetoond geen afdoende verklaring is (CGVS, p. 15). U weet geen informatie over de link tussen uw vader

en de bende, wil geen informatie geven over de familiale problemen die hieruit kwamen (CGVS, p. 16). U werd een laatste maal herinnerd aan uw medewerkingsplicht, maar liet het opnieuw na deze te vervullen (CGVS, p. 15-16). U liet het na informatie te geven over uw beweerde relaas waardoor u het CGVS enkel uw verzoek om internationale bescherming kan beoordelen met de informatie die voorhanden is.

Ten vijfde kan u geen vrees aannemelijk maken ten opzichte van uw land van herkomst door uw beweerde huwelijksproblematiek. Allereerst is het bevreemdend dat u hierover niet sprak toen meerdere malen gevraagd werd om uw asielmotieven uiteen te zetten (CGVS, p. 13)14), maar dit wel vermeldde bij DVZ (Vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Hiermee geconfronteerd zei u dat het geconnecteerd is aan het probleem met uw vader wat geen afdoende verklaring is (CGVS, p. 16-17). Deze vaststelling ondergraaft reeds de geloofwaardigheid hiervan. Des te meer omdat de familie van het meisje waarmee u moest huwen een bende is en connecties heeft met uw vader, maar u hierover zoals hierboven aangetoond geen informatie over wilde geven (CGVS, p. 16). Dat u aangaf eigenlijk niet zoveel te weten over M. (...) onderstreept andermaal de ongeloofwaardigheid van uw relaas. U werd ontvoerd en zou naar een bos zijn gebracht waarna u werd gedwongen om in te stemmen om met haar te trouwen (CGVS, p. 18). U weet echter niet wie de personen zijn die aanwezig waren, hetgeen niet overtuigt (CGVS, p. 18). Dat u na dit beweerde probleem in 2018 terugkeerde naar Marokko is dan ook een ondermijning van uw vrees en heeft een negatieve implicatie op de geloofwaardigheid van uw relaas (CGVS, p. 5, 8, 18). Volgens uw verklaringen zouden “ze” momenteel nog steeds navraag doen over u (CGVS, p. 19). U weet echter niet wie ze zijn en verklaarde vaag dat u van mensen hoorde dat ze nog steeds navraag doen naar u (CGVS, p. 19). Toen u werd gevraagd dit te concretiseren toonde u opnieuw een desinteresse in uw asielaanvraag door te antwoorden “Hoe kan ik dat nog meer verduidelijken, ik heb het toch gezegd?”.

Ten zesde kan u op geen enkele manier aannemelijk maken dat de beweerde problematiek met uw vader nog actueel is. Zo verliet u uw land van herkomst jaren geleden en gaf u aan niet te weten waar hij momenteel verblijft en of hij zelfs nog leeft (CGVS, p. 9). Des te meer omdat u verklaarde sinds u vijftien jaar oud was geen contact meer met hem had (CGVS, p. 9). Hiernaar gevraagd zei u dat uw vader u bij een terugkeer naar Marokko zou zoeken omdat er overal camera's aanwezig zijn (CGVS, p. 16), een loutere veronderstelling die u niet hard kan maken. Temeer omdat u zelf aangaf dat uw vader mogelijks in Tunesië, Turkije of Algerije zou verblijven (CGVS, p. 16). Deze vaststelling ondergraaft andermaal de geloofwaardigheid van uw relaas.

Ten zevende kan u niet aantonen dat uw moeder stierf door toedoen van uw vader (CGVS, p. 19). Zo verklaarde u dat uw moeder stierf aan een hartstilstand omdat uw vader terwijl hij getrouwd was sliep met andere vrouwen (CGVS, p. 8-9). Dit is dan ook louter een veronderstelling die u op geen enkele manier concreet maakt.

Tot slot mocht er nog enig geloof worden gehecht aan uw relaas, quod non, maakte u niet aannemelijk dat u niet zou kunnen rekenen op bescherming/hulp van de autoriteiten ingeval van eventuele problemen bij een terugkeer naar Marokko. Zoals u zelf aangaf kende u in uw land van herkomst geen problemen met de overheid (CGVS, p. 3). U werd ook nooit gearresteerd in Marokko en heeft geen notie of dat u ooit aangeklaagd werd (CGVS, p. 14).

U brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in uw land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Er dient na uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS te worden vastgesteld dat u er echter niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging in de zin van artikel 3, 5) van Verordening (EU) 2024/1347, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 3, 6) van Verordening (EU) 2024/1347 bestaat. Bijgevolg komt u ook niet in aanmerking voor de status van subsidiaire bescherming.

C. Conclusie

U komt overeenkomstig de hoofdstukken II en III van Verordening (EU) 2024/1347 niet in aanmerking voor erkenning als vluchteling. Verder komt u overeenkomstig de hoofdstukken II en V van Verordening (EU) 2024/1347 niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming.

Bovendien beschouw ik uw verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 48/9, 48/6, §1 en 57/5sexies van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (de Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringplicht en het recht op een daadwerkelijk persoonlijk onderhoud. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 22 van de Grondwet, artikel 8 van Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), artikel 57/5ter, §1 van de Vreemdelingenwet, het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht.

De verzoekende partij gaat verder in op het videogeheer dat heeft plaatsgevonden, op het nieuw artikel 57/5sexies van de Vreemdelingenwet, op het arrest van het Grondwettelijk Hof van 18 juni 2026, nr. 73/2026, ECLI:BE:GHCC:2026:ARR.073, op haar medische toestand aan het begin van het persoonlijk onderhoud, de documenten die ze had willen bijbrengen en concludeert dat er een onzorgvuldig onderzoek heeft plaatsgevonden.

In het kader van haar tweede middel betoogt de verzoekende partij: *“Het Grondwettelijk Hof heeft bij arrest nr. 73/2026 van 18 juni 2026 geoordeeld dat artikel 57/5ter, § 1 Vw. en de andere onderzochte bepalingen van de Vreemdelingenwet artikel 22 van de Grondwet, gelezen in samenhang met artikel 8 EVRM en artikel 6, lid 3 AVG, schenden wanneer zij worden geïnterpreteerd als een wettelijke machtiging voor een persoonlijk onderhoud per videoconferentie. Volgens het Hof voorzien die bepalingen niet uitdrukkelijk in een videogeheer en regelen zij evenmin de essentiële waarborgen inzake verwerking, toegang, doeleinden en bewaring van beeld- en geluidsgegevens. (GwH 18 juni 2026, nr. 73/2026, overw. B.14.1-B.14.2.)*

Dat arrest was reeds gewezen op het ogenblik van het gehoor van verzoeker op 19 juni 2026. Verzoekers aanvraag dateert bovendien van 20 mei 2026. De nieuwe Europese asielprocedureverordening is bijgevolg niet toepasselijk op zijn dossier; verzoeken ingediend vóór 12 juni 2026 blijven onderworpen aan de vroegere procedureregels. De bestreden beslissing kan zich dus niet beroepen op de later ingevoerde Unierechtelijke mogelijkheid om, onder voorwaarden, een videogeheer te organiseren. (Art. 2, lid 3 Verordening (EU) 2024/1348 van Europees Parlement en Raad van 14 mei 2024 tot vaststelling van een gemeenschappelijke procedure voor internationale bescherming in de Unie en tot intrekking van Richtlijn 2013/32/EU, Pb.L. 22 mei 2024; GwH 18 juni 2026, nr. 73/2026, overw. B.14.1-B.14.2.)

De notities tonen enkel technische verificaties van beeld, geluid, encryptie en cijfercode. Zij bevatten geen individuele motivering waarom verzoeker vanuit een gesloten centrum op afstand moest worden gehoord, noch enige beoordeling of die vorm van onderhoud, gelet op zijn gemelde duizeligheid, stress en gehoorprobleem, passend was. De technische kwaliteit van een verbinding kan de afwezigheid van een afdoende wettelijke grondslag niet verhelpen. (CGVS, Notities van het persoonlijk onderhoud – videogeheer, 19 juni 2026, 1-3; GwH 18 juni 2026, nr. 73/2026, overw. B.14.1-B.14.2.)

De onregelmatigheid is beslissend. De bestreden beslissing verwijt verzoeker dat hij zijn identiteit, reisweg, familieproblemen, bedreigingen en vrees onvoldoende concreet toelichtte. Die geloofwaardigheidsbeoordeling is vrijwel volledig gebaseerd op het onwettig georganiseerde videogeheer. Een nieuw, fysiek en zorgvuldig georganiseerd persoonlijk onderhoud dringt zich bijgevolg op. (CGVS, Weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, 24 juni 2026, 2-4; DENYS L., Overzicht van het migratierecht, 2025, 587 en 593.)”

3. De nota met opmerkingen

De Raad ontvangt vanwege de verwerende partij een nota met opmerkingen, waarin zij het gelijk van haar beslissing herhaalt en repliceert op het verzoekschrift. Ook gaat de verwerende partij in op het arrest van het Grondwettelijk Hof van 18 juni 2026 met nummer 73/2026 en voegt ze een privacyverklaring bij.

4. Beoordeling

4.1. Inzake beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

4.2. De verzoekende partij werd op 19 juni 2026 door het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: commissariaat-generaal) gehoord door middel van een videoconferentie, bijgestaan door een tolk die het Arabisch machtig is. De medewerker van het commissariaat-generaal en de tolk

bevonden zich in de kantoren van het commissariaat-generaal. Gedurende de volledige duur van het persoonlijk onderhoud was haar advocaat bij haar aanwezig in het gesloten centrum.

Artikel 57/5ter, § 1, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) bepaalt dat het aan het commissariaat-generaal toekomt om de verzoeker om internationale bescherming minstens eenmaal op te roepen voor een persoonlijk onderhoud, om na te gaan of hij in aanmerking komt voor internationale bescherming. Tijdens een persoonlijk onderhoud in de zin van voormeld artikel 57/5ter van de Vreemdelingenwet wordt een verzoeker om internationale bescherming uitgenodigd om informatie mee te delen met betrekking tot zijn identiteit, zijn herkomst, de gronden voor zijn verzoek om internationale bescherming en zijn mogelijkheden tot terugkeer.

Artikel 57/5quater, § 1 van de Vreemdelingenwet voorziet erin dat de ambtenaar van het CGVS tijdens het persoonlijk onderhoud schriftelijk nota neemt van de verklaringen afgelegd door de verzoeker om internationale bescherming, dat die notities een getrouwe weergave vormen van de gestelde vragen en van de gegeven antwoorden en dat zij minstens de bij koninklijk besluit bepaalde gegevens bevatten. Deze bepalingen voorzien erin dat de vragen die werden gesteld en de antwoorden die zijn gegeven tijdens het onderhoud worden verwerkt.

Een persoonlijk onderhoud moet plaatsvinden in zodanige omstandigheden dat een passende geheimhouding wordt gewaarborgd en dat het recht op eerbiediging van het privéleven dat, onder meer, de bescherming van persoonsgegevens en van persoonlijke informatie omvat, wordt gewaarborgd. Dit betekent dat het gesprek plaatsvindt in een vertrouwelijke en veilige omgeving. Dit waarborgt de privacy van de betrokkene, beschermt gevoelige informatie en voorkomt dat derden (zoals buitenstaanders of autoriteiten in het land van herkomst) meeluisteren.

Het Grondwettelijk Hof erkent in zijn arrest nr. 73/2026 van 18 juni 2026 (ECLI:BE:GHCC:2026:ARR.073) dat een persoonlijk onderhoud via videoconferentie noodzakelijk gepaard gaat met een verwerking van persoonsgegevens (overwegingen B.8.2. en B.8.4). Dat geldt niet alleen voor de inhoud van het gesprek, maar ook voor de digitale doorgifte van gegevens en de verwerking van zogenaamde metagegevens. Met metagegevens wordt bedoeld op de persoonsgegevens die worden gegenereerd door het gebruik van de videoconferentiesoftware zelf, zoals de identiteit van de personen die inloggen, hun elektronische adressen enz. (overwegingen B.8.3.).

Aangezien een verwerking van persoonsgegevens raakt aan het recht op eerbiediging van het privéleven, zoals verankerd in artikel 22 van de Grondwet en artikel 8 van het EVRM, dienen strikte regels te gelden inzake legaliteit, transparantie en voorzienbaarheid.

Het Grondwettelijk Hof overweegt in zijn arrest nr. 73/2026 van 18 juni 2026, naar aanleiding van twee prejudiciële vragen gesteld door de Raad van State over de grondwettigheid van een persoonlijk onderhoud per videoconferentie met daarbij de verstrekking van persoonsgegevens door middel van doorzending, het volgende:

“B.14.1. Op de door het verwijzende rechtscollege gestelde prejudiciële vragen dient te worden geantwoord dat de artikelen 51/5, 51/8, 51/10, 57/1, § 3, eerste lid, 57/5ter, § 1, 57/6/7, § 4, eerste lid, en 57/24, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 niet bestaanbaar zijn met de voormelde toetsingsnormen in zoverre zij :

- niet erin voorzien welke metagegevens worden verwerkt bij het houden van het persoonlijk onderhoud per videoconferentie en niet voorzien in het bestaan van die verwerking;*
- niet voorzien in de verwerking van de beelden en geluiden van de videoconferentie;*
- niet erin voorzien welke categorieën van personen toegang hebben tot de metagegevens en tot de beelden en geluiden van de videoconferentie;*
- niet erin voorzien welke welbepaalde doeleinden worden nagestreefd met de verwerking van de metagegevens en de beelden en geluiden van de videoconferentie;*
- niet voorzien in een bewaartermijn van de gegevens die worden verzameld tijdens het onderhoud per videoconferentie;*
- en, ten slotte, niet erin voorzien dat het in die bepalingen beoogde onderhoud per videoconferentie kan plaatsvinden.*

B.14.2. Het Hof stelt echter vast dat de in het geding zijnde bepalingen anders kunnen worden geïnterpreteerd, aangezien daarin nergens wordt gepreciseerd dat het erin beoogde persoonlijk onderhoud mogelijk per videoconferentie kan plaatsvinden. Zij kunnen dus in die zin worden geïnterpreteerd dat zij een onderhoud per videoconferentie niet toestaan. In die interpretatie zijn de in het geding zijnde bepalingen

bestaanbaar met artikel 22 van de Grondwet, in samenhang gelezen met artikel 6, lid 3, van de AVG en met artikel 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens.”

Het Grondwettelijk Hof heeft niet gezegd dat videoconferenties op zich ongrondwettig zijn. Ter volledigheid duidt de Raad erop dat onder ‘videoconferentie’ kan worden verstaan: *“een rechtstreekse audiovisuele verbinding, in real time, met als doel het verzekeren van een multidirectionele en gelijktijdige communicatie van beeld en geluid en een visuele, auditieve en verbale interactie tussen meerdere geografische van elkaar verwijderde personen of groepen van personen”* (artikel 27/1 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State).

Wel heeft het Grondwettelijk Hof geoordeeld dat de toen voorliggende wettelijke basis onvoldoende was wanneer de betrokken bepalingen zo worden geïnterpreteerd dat zij een persoonlijk onderhoud per videoconferentie toelaten. De wet regelt immers niet:

- welke metagegevens worden verwerkt;
- of beeld- en geluidsgegevens worden verwerkt;
- wie toegang heeft tot die gegevens;
- voor welke doeleinden die gegevens gebruikt worden;
- hoe lang die gegevens bewaard worden;
- en zelfs niet uitdrukkelijk dat een persoonlijk onderhoud via videoconferentie mogelijk is.

Het Hof heeft daarbij expliciet verwezen naar artikel 22 van de Grondwet (bescherming van het privéleven), de AVG en artikel 8 van het EVRM (waarvan de draagwijdte analoog is aan die van artikel 22 van de Grondwet) en oordeelde in wezen dat de toen voorliggende bepalingen van de Vreemdelingenwet niet voldeden aan het wettigheidsbeginsel inzake gegevensbescherming. Het Hof oordeelde dat het wettigheidsbeginsel vervat in artikel 22 van de Grondwet niet zover gaat dat het de wetgever ertoe verplicht elk aspect van de verwerking van persoonsgegevens zelf te regelen. Een delegatie aan een ander orgaan is niet in strijd met dat beginsel, voor zover de machtiging voldoende nauwkeurig is omschreven en betrekking heeft op de tenuitvoerlegging van maatregelen waarvan de essentiële elementen vooraf door de wetgever zijn vastgesteld. Bijgevolg moeten de essentiële elementen van de verwerking van persoonsgegevens in de wet zelf worden vastgelegd. Het Hof somt hierbij op dat de volgende elementen, ongeacht de aard van de betrokken aangelegenheid, in beginsel essentiële elementen uitmaken; 1° de categorie van verwerkte gegevens, 2° de categorie van betrokken personen, 3° de met de verwerking nagestreefde doelstelling, 4° de categorie van personen die toegang hebben tot de verwerkte gegevens en 5° de maximumtermijn voor het bewaren van de gegevens (overwegingen B.7.6.). Het Hof wees er verder op dat inzake de bescherming van de persoonsgegevens de vereiste van voorzienbaarheid, overeenkomstig artikel 22 van de Grondwet en artikel 8 van het EVRM, impliceert dat voldoende precies moet worden bepaald in welke omstandigheden de verwerkingen van persoonsgegevens zijn toegelaten (overweging B.7.7.).

Uit het arrest nr. 73/2026 volgt dat zonder voldoende wettelijke omkadering het gebruik van videoconferentie bij het afnemen van een persoonlijk onderhoud van een verzoeker om internationale bescherming niet verenigbaar is met het recht op privacy en de regels inzake gegevensbescherming.

Artikel 57/5sexies van de Vreemdelingenwet, zoals ingevoegd bij de wet van 16 juni 2026 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ter uitvoering van het Migratie- en asielpact van de Europese Unie (BS 19 juni 2026), luidt als volgt:

“§1. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan in gerechtvaardigde omstandigheden het persoonlijk onderhoud per videoconferentie voeren.

§ 2. De verzoeker kan schriftelijk en in de proceduretaal de redenen voor een eventueel bezwaar tegen het persoonlijk onderhoud per videoconferentie aan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen meedelen, binnen de termijn bepaald bij koninklijk besluit.

§3. Als hij de reden die ter verantwoording van het bezwaar bedoeld in paragraaf 2 geldig acht, roept de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de verzoeker op een latere datum opnieuw op voor een persoonlijk onderhoud of verzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen hem om bepaalde inlichtingen schriftelijk te verschaffen.

§4. Wanneer er tijdens het persoonlijk onderhoud wordt vastgesteld dat het niet aangewezen is dat het onderhoud per videoconferentie wordt gevoerd, roept de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de verzoeker op een latere datum op om het persoonlijk onderhoud verder te zetten of verzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen hem om bepaalde inlichtingen schriftelijk te verschaffen.”

Op heden voorziet de Vreemdelingenwet in artikel 57/5sexies aldus uitdrukkelijk in een wettelijke basis voor het commissariaat-generaal om in ‘gerechtvaardigde omstandigheden’ een persoonlijk onderhoud per

videoconferentie te voeren. Echter, toen het persoonlijk onderhoud door middel van een videoconferentie plaatsvond werd het nieuwe artikel net gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad.

Nu het Grondwettelijk Hof zich heeft uitgesproken over de (on)grondwettelijkheid van de hoger weergegeven normen moet in de gegeven omstandigheden worden vastgesteld dat het persoonlijk onderhoud - een essentieel onderdeel van de beschermingsprocedure - zoals die *in casu* werd georganiseerd via videoconferentie door de commissaris-generaal werd afgenomen op een onwettige wijze zonder voldoende wettelijke basis en zonder voldoende wettelijke regeling van de gegevensverwerking en de modaliteiten van het systeem, hetgeen raakt aan de kern van de procedure.

Voorts blijkt uit een lezing van het betreffende arrest nr. 73/2026 immers duidelijk dat het Grondwettelijk Hof als tweede cumulatief gebrek de afwezigheid van procedurele waarborgen inzake gegevensverwerking heeft vastgesteld. Heden wordt in de wet nog steeds niet voorzien welke metagegevens worden verwerkt bij het houden van het persoonlijk onderhoud per videoconferentie en zelfs het bestaan op zich van een dergelijke verwerking komt er niet in voor. Verder blijkt niet welke categorieën van personen toegang hebben tot de metagegevens en tot de beelden en geluiden van de videoconferentie. Ook welke doeleinden worden nagestreefd met de verwerking van de metagegevens en de beelden en geluiden van de videoconferentie en wat de bewaartermijn is van de gegevens die worden verzameld tijdens het persoonlijk onderhoud per videoconferentie is niet geregeld. De wet van 16 juni 2026 voegt dus enkel een uitdrukkelijke wettelijke basis voor het voeren op zich van een persoonlijk onderhoud via videoconferentie toe, zonder de inhoudelijke gegevensbeschermingswaarborgen in te vullen die het Grondwettelijk Hof als constitutief heeft aangemerkt.

In haar advies nr. 47/2026 van 17 maart 2026, met betrekking tot het voorontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ter uitvoering van het Migratie- en asielpact van de Europese Unie, stelde de Gegevensbeschermingsautoriteit reeds dat artikel 59 van het voorontwerp (het huidige artikel 57/5sexies van de Vreemdelingenwet) geen nadere regels bevat voor de persoonsgegevensverwerkingen die noodzakelijkerwijze door het commissariaat-generaal zullen worden uitgevoerd wanneer het persoonlijke onderhoud via videoconferentie voert (*Parl. St. Kamer DOC 56 1401/002*, p. 32-34). De Gegevensbeschermingsautoriteit gaf aan dat hierin nochtans dient te worden voorzien als waarborg voor de rechten en vrijheden van de betrokkenen en stipte elders in het advies aan dat de persoonsgegevens die in het kader van het persoonlijk onderhoud van een verzoek om internationale bescherming worden verstrekt en verwerkt vaak zullen behoren tot bijzondere categorieën van gegevens in de zin van artikel 9 van de AVG (zie tevens *infra*) en betrekking hebben op personen die zich in een kwetsbare situatie bevinden. De Gegevensbeschermingsautoriteit adviseerde onder meer, na kennis te hebben genomen van de door het commissariaat-generaal verstrekte informatie dat geen opnames zullen gemaakt worden van de videoconferentie, dat het aangewezen is dit uitdrukkelijk te verbieden en te bepalen, naar het voorbeeld van artikel 27/1 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State. Zij adviseerde eveneens dat het commissariaat-generaal, bij het houden van persoonlijke onderhoud via videoconferentie, zijn verwerkingen van persoonsgegevens beperkt tot het verzamelen van gegevens betreffende de personen die aan het onderhoud deelnemen en die noodzakelijk zijn voor de werking van het videoconferentiesysteem, alsmede tot de gegevensverwerkingen die nodig zijn voor de *realtime* overdracht van beeld en geluid aan deze personen. Nog volgens de Gegevensbeschermingsautoriteit diende eveneens te worden bepaald dat het commissariaat-generaal de verwerkingsverantwoordelijke is voor deze verwerkingen van persoonsgegevens. Tot slot gaf de Gegevensbeschermingsautoriteit aan dat, eveneens als waarborg voor de rechten en vrijheden van de betrokkenen, aanvullende voorwaarden moesten worden opgenomen in artikel 57/5sexies in ontwerp, opdat het commissariaat-generaal kan beslissen om de onderhouden via videoconferentie te laten plaatsvinden. Het ging er meer bepaald om dat de personen die aan het onderhoud via videoconferentie deelnemen daaraan op effectieve wijze kunnen deelnemen, dat zij zonder technische belemmeringen kunnen worden gezien en gehoord, dat zij dezelfde rechten genieten als bij fysieke onderhouden en dat zij, indien zij worden bijgestaan door een advocaat of vertegenwoordiger, tijdens het onderhoud via videoconferentie vertrouwelijk met deze kunnen communiceren.

In haar advies verwees de Gegevensbeschermingsautoriteit naar artikel 27/1 van de RvS-wet. § 1 van dit artikel geeft omstandig weer wanneer een zitting per videoconferentie kan plaatsvinden en onder welke cumulatieve voorwaarden en § 2 bevat de waarborgen van de organisatie en het verloop van de zitting per videoconferentie. In § 5, eerste lid, wordt de Raad van State uitdrukkelijk aangewezen als verwerkingsverantwoordelijke in de zin van artikel 4, punt 7), van de AVG. In de leden 2 tot 4 van § 5 en in § 6 wordt uitgebreid aandacht besteed aan het doel van de persoonsgegevensverwerking, het verbod tot opname, bewaring of elke vorm van verwerking van de videoconferentie na afloop van de zitting via videoconferentie van verwerkte persoonsgegevens en de straf die hierop staat.

De Raad wijst er verder op dat artikel 763ter van het Gerechtelijk Wetboek eveneens voorziet in een uitgebreide wettelijke regeling voor het gebruik van videoconferentie in gerechtszaken. In dit artikel wordt

bepaald wat het doel is van het gebruik van de videoconferentie in gerechtszaken, wie de beheerder is van het videoconferentiesysteem en waarvoor deze instaat, wie de (gezamenlijke) verwerkingsverantwoordelijken zijn in de zin van de AVG en van de wet van 30 juli 2018 betreffende de bescherming van natuurlijke personen met betrekking tot de verwerking van persoonsgegevens, welke de categorieën van gegevens zijn die worden verwerkt (waarbij aandacht is voor verwerking van persoonsgegevens van natuurlijke personen, voor metagegevens gegenereerd door de connectie met het videoconferentiesysteem, voor de afbeelding en de stem van de personen die deelnemen aan de zitting, voor de gegevens, met inbegrip van de persoonsgegevens, meegedeeld in de loop van de zitting en voor de gegevens betreffende de zitting waaraan wordt deelgenomen en het uniek identificatienummer van het dossier dat ter zitting wordt behandeld), wat de bewaartermijn van de gegevens is en wie toegang heeft tot de metagegevens.

In de uiteindelijke aanneming van de wet werd er geen rekening gehouden met de hoger weergegeven opmerkingen die de Gegevensbeschermingsautoriteit in haar advies nr. 47/2026 heeft geformuleerd. Zo is het commissariaat-generaal niet uitdrukkelijk aangeduid als verwerkingsverantwoordelijke, is niet bepaald dat het gebruik van videoconferentie uitzonderlijk moet blijven (men spreekt enkel van 'in gerechtvaardigde omstandigheden' die evenwel in de memorie van toelichting verder en genoegzaam worden toegelicht), ontbreekt een uitdrukkelijk verbod op het opnemen van de onderhouden, evenals diverse andere waarborgen met betrekking tot het goede verloop van de onderhouden en tot de gegevensverwerking, die beperkt dient te blijven tot hetgeen noodzakelijk is voor de werking van het videoconferentiesysteem.

Bij haar nota met opmerkingen voegt de verwerende partij een 'Privacyverklaring persoonlijk onderhoud via videoconferentie – verzoekers om internationale bescherming' (bijlage 1). Het volstaat echter niet dat de procedurele waarborgen voor gegevensverwerking die het Grondwettelijk Hof heeft vastgesteld en als essentieel geacht en die *supra* zijn weergegeven in een dergelijke privacyverklaring zijn opgenomen.

Voorts kan de verwerende partij niet worden gevolgd waar zij benadrukt dat met het gebruikte systeem van videoconferentie geen metagegevens met persoonsgegevens van de verzoeker om internationale bescherming worden gedeeld omdat er anonieme accounts worden gebruikt en er daarnaast gewerkt wordt met *end-to-end-encryptie* (E2EE) waarbij het sleutelbeheer bij de verwerkingsverantwoordelijke, het commissariaat-generaal, ligt en niet bij de verwerker. Deze beveiliging waarborgt volgens de verwerende partij dat derden (bv. de leverancier) geen toegang hebben tot het persoonlijk onderhoud. De Raad stipt aan dat het gebruik van anonieme accounts niet automatisch betekent dat de verwerking van de persoonsgegevens buiten de AVG valt. De kernvraag is of er sprake is van persoonsgegevens. Volgens de definitie vervat in artikel 4, punt 1), van de AVG wordt onder persoonsgegevens verstaan "*alle informatie over een geïdentificeerde of identificeerbare natuurlijke persoon („de betrokkene”); als identificeerbaar wordt beschouwd een natuurlijke persoon die direct of indirect kan worden geïdentificeerd, met name aan de hand van een identifier zoals een naam, een identificatienummer, locatiegegevens, een online identifier of van een of meer elementen die kenmerkend zijn voor de fysieke, fysiologische, genetische, psychische, economische, culturele of sociale identiteit van die natuurlijke persoon*". Een persoonlijk onderhoud via videoconferentie waarbij beeld en/of geluid worden verwerkt valt in de context van een onderhoud in het kader van een verzoek om internationale bescherming steeds onder de AVG, ook wanneer deelnemers onder een pseudoniem of anoniem account deelnemen. Zo is de verzoeker om internationale bescherming bekend bij de verwerkingsverantwoordelijke. Hoewel in de videoconferentiesoftware een anonieme gebruikersnaam wordt gebruikt, weet het commissariaat-generaal wie wordt gehoord. De videoconferentie maakt deel uit van het administratief dossier. De verwerking heeft aldus betrekking op een identificeerbare natuurlijke persoon. Vervolgens wijst de Raad erop dat beeld en stem persoonsgegevens zijn. Tijdens een onderhoud worden de stem en vaak ook het beeld van de verzoeker om internationale bescherming, de tolk en de medewerker van het commissariaat-generaal verwerkt. Deze gegevens maken identificatie mogelijk en zijn daarom persoonsgegevens in de zin van artikel 4, punt 1), van de AVG. Het gebruik van pseudoniemen of anonieme accounts verandert dit niet. De AVG bepaalt net dat gepseudonimiseerde gegevens nog steeds persoonsgegevens zijn, zolang de betrokkene met aanvullende informatie kan worden geïdentificeerd (overweging 26 en artikel 4, punt 5), AVG). Een anonieme accountnaam is in de praktijk slechts een vorm van pseudonimisering. Tijdens een persoonlijk onderhoud in het kader van een verzoek om internationale bescherming worden bovendien vaak gegevens verwerkt waaruit ras of etnische afkomst, religieuze of levensbeschouwelijke overtuigingen, politieke opvattingen, gezondheid, seksuele gerichtheid of andere gevoelige informatie kan blijken. Dit zijn veelal bijzondere categorieën van persoonsgegevens in de zin van artikel 9 van de AVG. Daarnaast kunnen de verklaringen gegevens bevatten over strafrechtelijke veroordelingen en strafbare feiten (artikel 10 AVG), hetgeen noopt tot passende waarborgen.

De Raad is van oordeel, gelet op het geheel van voorgaande elementen, dat het gegeven dat het persoonlijk onderhoud per videoconferentie plaatsvindt middels het werken met anonieme accounts (en het werken met *end-to-end-encryptie*) niets afdoet aan de toepasselijkheid van de AVG. De verwerking van persoonsgegevens maakt integraal deel uit van de behandeling van een individueel verzoek om internationale bescherming, waarbij de betrokkene voor de verwerkingsverantwoordelijke (het

commissariaat-generaal) identificeerbaar is en waarbij bovendien veelal bijzondere categorieën van persoonsgegevens worden verwerkt. Ook in de rechtspraak van het Hof van Justitie wordt het begrip 'persoonsgegevens' ruim uitgelegd (zie bv. HvJ 4 september 2025, C-413/23 P over gepseudonimiseerde gegevens).

Waar de verwerende partij opwerpt dat er geen opname wordt gemaakt van het persoonlijk onderhoud via het systeem dat gebruikt wordt voor videoconferentie en er aldus geen bewaring plaatsvindt, merkt de Raad op, het hierboven aangehaalde advies van de Gegevensbeschermingsautoriteit indachtig, dat het aangewezen is dit uitdrukkelijk te verbieden en te bepalen dat het commissariaat-generaal, bij het houden van persoonlijke onderhoud via videoconferentie, zijn verwerkingen van persoonsgegevens beperkt tot het verzamelen van gegevens betreffende de personen die aan het onderhoud deelnemen en die noodzakelijk zijn voor de werking van het videoconferentiesysteem, alsmede tot de gegevensverwerkingen die nodig zijn voor de *realtime* overdracht van beeld en geluid aan deze personen. Aangezien dit beschouwd moet worden als een essentieel element van de gegevensverwerking kan het niet volstaan dit in een privacyverklaring op te nemen. Bovendien stelt deze privacyverklaring uitdrukkelijk dat het commissariaat-generaal voor de realisatie van het persoonlijk onderhoud via een systeem van videoconferentie een beroep doet op een verwerker, waarbij potentieel sprake kan zijn van doorgifte aan landen die niet tot de Europese Unie behoren. De loutere vermelding dat de overeenkomst met deze verwerker veiligheidsclausules bevat, zonder deze verder te specificeren, en dat door de versleuteling van het persoonlijk onderhoud een passend niveau van bescherming van persoonsgegevens wordt gegarandeerd, zonder hieromtrent verdere informatie te verstrekken, volstaat in de huidige stand van zaken niet als garantie dat dergelijke doorgifte niet kan plaatsvinden.

Tot slot haalt de verwerende partij aan dat de notities van het persoonlijk onderhoud deel uitmaken van het administratief dossier waardoor de bewaartermijn van het administratief dossier geldt. De Raad stipt aan, los van de vaststelling dat deze bewaartermijn enkel in de privacyverklaring is opgenomen, dat dit enkel betrekking heeft op de notities van het persoonlijk onderhoud als dusdanig doch geenszins op de verwerking via videoconferentie.

Bovendien miskent de verwerende partij door te suggereren dat de praktische werkwijze van het commissariaat-generaal (anonieme accounts, E2EE-encryptie, geen opname, bewaartermijn conform het administratief dossier) de wettelijke leemten compenseert, de dwingende aard van artikel 6, lid 3, van de AVG. Zo moet de rechtsgrond voor de verwerking worden vastgesteld bij wet of Unierecht. Het volstaat niet dat de verwerkingsverantwoordelijke via interne richtlijnen of een privacyverklaring waarborgen voorziet. De Vreemdelingenwet zwijgt over de essentiële elementen inzake gegevensverwerking. Aldus is er geen sprake van een duidelijke en voorzienbare rechtsgrond die de AVG, alsook artikel 8 van het EVRM opleggen. Hieruit volgt dat het persoonlijk onderhoud van verzoeker op 19 juni 2026, met name voor wat betreft de hoger vermelde procedurele waarborgen inzake gegevens bescherming, werd gehouden zonder een toereikende wettelijke grondslag in de zin van artikel 6, lid 3, van de AVG, gelezen in samenhang met artikel 22 van de Grondwet en artikel 8 EVRM. Dit levert een substantiële onregelmatigheid op die door de Raad niet kan worden hersteld.

Het persoonlijk onderhoud vormt een essentieel onderdeel van de asielprocedure. Wanneer dat volledig door middel van videoconferentie gebeurt zonder voldoende wettelijke regeling van de gegevensverwerking en de modaliteiten van het systeem, raakt dat niet een bijkomstig aspect maar de kern van de procedure. Het commissariaat-generaal heeft *in casu* een procedurevorm gebruikt waarvoor de wetgever de essentiële waarborgen niet heeft vastgelegd.

4.3. Gelet op het feit dat aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld, moet de bestreden beslissing overeenkomstig artikel 2.60, § 2, tweede lid, van de RvV-wet worden vernietigd.

Voorgaande vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde middelen en grieven niet verder te onderzoeken.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 24 juni 2026 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken op zeventien juli tweeduizend zesentwintig door:

M. RYCKASEYS,	kamervoorzitter,
M. VERSCHOOTEN,	toegevoegd griffier.
De griffier,	De voorzitter,

M. VERSCHOOTEN

M. RYCKASEYS